

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж2 170/25
29.4.2025 године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Меланије Сантовац, председника већа, Јасмине Вуковљак Јовановић и Драгане Марчетић, чланова већа, у парници тужиље АА и тужиоца малолетног ББ, чији је законски заступник мајка АА, обоје из ..., које заступа Снежана Дуњић, адвокат из Београда, Адмирала Гепрата 1, против туженог ВВ из ..., ради измене одлуке о уређењу личних односа и издржавања, одлучујући о жалбама тужилаца и туженог изјављеним против пресуде Првог основног суда у Београду П2 1932/23 од 04.12.2024. године, у седници одржаној 29.04.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П2 1932/23 од 04.12.2024. године у ставу првом, трећем, четвртном, петом, шестом и седмом изреке и том делу **ОДБИЈА**, као неоснована, жалба тужилаца.

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П2 1932/23 од 04.12.2024. године у ставу другом изреке и том делу **ОДБИЈА**, као неоснована, жалба туженог.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, жалба тужилаца у делу којим се побија став други изреке пресуде Првог основног суда у Београду П2 1932/23 од 04.12.2024. године

ОДБИЈА СЕ захтев тужилаца за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неоснован.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П2 1932/23 од 04.12.2024. године, ставом првим изреке, уређен је начин одржавања личних односа малолетног ББ са оцем ВВ тако што ће се исти одвијати на следећи начин: у недељи када дете не проводи викенд код оца виђаће се уторком од 17:00 до 20:00 часова и средом од 17:00 до 22:00

часова; у недељи када дете проводи викенд код оца виђаће се средом од 17:00 до 22:00 часа и од петка у 20:00 часова до недеље у 20:00; сваки други државни и верски празник и сваки други рођендан детета; пола летњег распуста и пола зимског распуста, све у складу са обавезама и узрастом малолетног детета и по договору родитеља; у свим ситуацијама отац ће малолетног ББ преузимати и враћати испред стана где дете живи са мајком; родитељи су дужни да бар два дана раније обавесте другог родитеља, уколико буду спречени да реализују виђање како би други родитељ могао на време да организује и планира своје обавезе и да комуницирају само о детету; уколико се договоре, виђања се могу одвијати и у свим ситуацијама према договору родитеља, а имајући у виду жеље, потребе и обавезе малолетног детета.

Ставом другим изреке, обавезан је тужени да на име свог доприноса за издржавање малолетног детета плаћа месечно износ од 35.000,00 динара, почев од 21.11.2023. године, као дана подношења тужбе, сваког првог до петог у месецу за текући месец, па убудуће док за то буду испуњени законски услови на текући рачун мајке као законског заступника малолетног детета.

Ставом трећим изреке, одлучено је да се овом пресудом мења пресуда Првог основног суда у Београду П2 1865/16 од 02.03.2017. године у ставовима трећем и четвртном изреке пресуде.

Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужилаца у делу преко досуђеног до траженог модела виђања малолетног детета са оцем.

Ставом петим изреке, одбијен је захтев тужилаца у делу да се обавезе тужени да поред досуђеног износа од 35.000,00 динара месечно плаћа још 25.000,00 динара месечно, до тражених 60.000,00 динара месечно.

Ставом шетим изерке, одбијен је предлог тужилаца да се одреди привремена мера и уреди модел виђања малолетног детета са оцем и обавезе тужени да на име доприноса издржавања малолетног детета плаћа месечно износ од 55.000,00 динара на текући рачун мајке детета.

Ставом седмим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против наведене пресуде тужиоци су жаблу изјавили у целости, а тужени против одлуке из става другог и трећег изреке и обе жалбе су изјављене због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући првостепену пресуду у границама овлашћења прописаним одредбом члана 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11 са изменама и допунама), у вези члана 202 Породичног закона, Апелациони суд је оценио да је жалба туженог неоснована, а жалба тужилаца делимично неоснована и делимично недозвољена.

У првостепеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног

поступка из члана 374 став 2 тачка 1,2,3,5,7 и 9 ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити се жалбама странака указује на постојање таквих битних повреда поступка због којих би се побијана пресуда морала укинути.

Према утврђеном чињеничном стању, пресудом Првог основног суда у Београду П2 1865/16 од 02.13.2017. године разведен је брак овде тужиле АА и туженог ВВ, вршење родитељског права поверено је мајци, уређен је начин одржавања личних односа оца са мал. дететом и обавезан отац да на име издржавања мал. детета ББ плаћа месечно износ од 12.000,00 динара (пресуда донета на основу споразума странака, због чега нису утврђиване потребе малолетног детета). Тужилца живи са малолетним дететом у одвојеном делу породичне куће, у којој, такође, живи њен брат и стриц. Запослена је као ... у “...” и остварује примања од 240.000,00 динара месечно, додатно прави накит, те понекад заради од 5.000,00-10.000,00 динара месечно и поседује аутомобил “Audi Q3”. Тужени са партнерком живи у кући на једном спрату, они се брину о власнику те куће, па им не наплаћује закупнину, али тужени плаћа режије, које износе 24.000,00 динара месечно. Тужени је купио стан на кредит који плаћа 58.000,00 динара, у који ће се преселити са партнерком. Они имају аутомобил “Mazda CX-5” чија регистрација годишње износи 100.000,00 динара. Тужени је запослен у ... на позицији ... са примањима од 107.000,00 динара месечно, са дневницом понекад и регресом за одмор, а фирма у којој ради је фирма његове тетке. Партнерка туженог је учитељица у основној школи, са примањима од око 95.000,00 динара.

Тужилац малолетни ББ има 11 година, у време доношења побијане пресуде иде у пети разред основне школе, поред обавеза у школи, тренира цудо и иде у школу програмирања. Суд је на основу изведених доказа проценио месечне потребе малолетног ББ на износ од око 65.000,00 динара месечно, што обухвата трошкове хране, гардеробе, мобилног телефона, трошкове зимовања и летовања, похађања цудоа, школе програмирања, као и прославе рођендана.

Из налаза и мишљења Градског центра за социјални рад Звездара од 30.09.2024. године и 24.10.2024. године, утврђено је да су родитељи упознати са проблемима које дете има јер је процењено да се малолетни ББ налази у конфликту лојалности, да је отац поштовао све смернице, а да је мајка кориговала своје пропусте. Стручни тим је мишљења да је мајка родитељ, који и даље треба да врши родитељско право, а да се виђање малолетног детета са оцем одвија на начин како је то првостепени суд и одредио у ставу првом изреке пресуде.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је оценио да су се у смислу одредбе члана 164 Породичног закона околности промениле од доношења првобитне одлуке суда о издржавању малолетног детета, имајући у виду да је у време доношења раније пресуде 2017. године ББ имао 4 године, сад има 11 година, иде у основу школу, те сада има другачије обавезе и трошкови живота су се повећали. Првостепени суд је оценио да је оправдана измена одлуке о моделу виђања, који је уређен претходном пресудом јер осим обавеза у школи малолетни ББ тренира цудо, иде у школу за програмирање. Како су тужилца и тужени у својим исказима навели да су сагласни са моделом виђања који је предложио надлежни центар за социјални рад, а који је и суд прихватио и налази да је исти у интересу мал. детета, те одржавања емотивне блискости и очувања личних односа између мал. детета и оца, то је одлучено

као у ставу првом изреке пресуде, применом одредбе члана 6, 61 и 266 став 1 Породичног закона и одредби чланова 2, 3, 9 и 13 Конвенције о правима детета.

Одлучујући о висини издржавања мал. детета од стране оца, првостепени суд је оценио да ће допринос туженог у износу од 35.000,00 динара месечно задовољити потребе детета, поред удела мајке у издржавању, а који је примерен и животном стандарду туженог јер је он по струци економиста, запослен је у породичној фирми са примањима од око 107.000,00 динара и сам је навео да увек постоји могућност да се додатно радно ангажује и у могућности да плаћа наведени износ, те је применом одредбе члана 6 став 1, члана 154 став 1, члана 160, 161, 162, 164, 266 став 1 и члана 272 став 2 Породичног закона, као и одредби члана 2, 3 и 27 Конвенције о правима детета одлучио као у ставу другом изреке пресуде.

Првостепени суд је оценио да је неоснован захтев тужилаца за исплату разлике од 25.000,00 динара месечно на име издржавања малолетног тужиоца јер је оценио да је захтев тужиоца превисоко постављен, имајући у виду утврђене потребе малолетног детета и материјалне могућности туженог.

Одлучујући о захтеву за одређивање привремене мере у погледу модела виђања малолетног детета са оцем и у погледу доприноса за издржавање малолетног детета, првостепени суд је оценио да нису испуњени услови прописани одредбама чланова 447, 449 и 460 Закона о извршењу и обезбеђењу, имајући у виду да су обе стране биле сагласне са моделом виђања, које је предложио Градски центар за социјални рад Звездара и да мајка подржава виђање детета и оца, те да и отац изражава жељу да виђа сина, као и с обзиром на чињеницу да је тужени редовно доприноси издржавању детета по претходној одлуци, односно да није доказано да је потраживање без привремене мере осујећено или знатно отежано.

Правилно је првостепени суд оценио да су се околности од доношења пресуде од 02.13.2017. године промениле и да су се стекли услови за измену одлуке о издржавању, као и о моделу виђања малолетног детета са оцем.

Неосновани су наводи жалбе тужилаца да првостепени суд није ценио тврдњу тужилаца да је однос туженог са малолетним дететом нефункционалан, те да није требало да одреди модел виђања оца и малолетног детета у широј мери од оне која је била одређена ранијом пресудом, истичући да су тужиоци тражили да се модел виђања смањи. Наиме, правилно је првостепени суд, у складу са дужностима суда да се руководи најбољим интересом детета, како је прописано одредбом члана 266 став 1 Породичног закона, те уважавајући налазе стручног мишљења органа старатељства у смислу члана 270 Породичног закона, оценио да је модел одређен овом пресудом у интересу детета, с обзиром на његов узраст и развојне потребе. Ово нарочито имајући у виду и да су и тужилца (навела да нема проблем са моделом који је предложио орган старатељства, да би волела да ББ што више времена проводи са оцем) и тужени у својим исказима навели да су сагласни са моделом виђања који је предложио Градски центар за социјални рад Звездара од 24.10.2024. године.

У првостепеној пресуди су начин и висина издржавања малолетног ББ правилно одређени према критеријумима за одређивање издржавања прописаним одредбом члана

160-162 Породичног закона.

Неосновани су наводи жалбе туженог да је првостепени суд превисоко одредио висину доприноса издржавања детета, с обзиром на утврђене чињенице о материјалним могућностима туженог, имајући у виду околност да тужени нема друге обавезе издржавања, а такође је имао у виду и одредбу члана 162 став 3 Породичног закона у којој је прописано да ако је поверилац издржавања дете, висина издржавања треба да омогући најмање такав ниво животног стандарда за дете какав ужива родитељ дужник издржавања, те износ од 35.000,00 динара месечно ће омогућити детету ниво животног стандарда какав има отац, а неће угрозити егзистенцију туженог. Преостали износ потребан за издржавање детета, у висини потреба, које је правилно суд одредио у износу од 65.000,00 динара месечно, обезбедиће мајка, која је до сад то чинила из својих редовних прихода, као и бригом и старањем о детету.

Апелациони суд је имао у виду и жалбене наводе мал. тужиоца да је износ издржавања прениско одређен јер је он вансеријски таленат, који је препознат и награђен и у држави и у свету, а не добија никакву помоћ државе тренутно, али налази да ће и отац мал. детета, који је, како је у поступку утврђено, мотивисан и заинтересован да проводи што више заједничког времена са мал. дететом, као и за његов напредак у школи и ваншколским активностима, ван минимално неопходног доприноса и на други начин доприносити његовом развоју и потребама, имајући у виду одредбу члана 6 Породичног закона, којим је прописано да је свако дужан да се руководи најбољим интересом детета у свим активностима која се тичу детета. Наиме, родитељ има обавезу за обезбеђење потребних материјалних средстава за издржавање, нарочито малолетног детета и то не само да би се подмириле најнужније животне потребе, већ потребе за правилан, свестран и потпун развој.

Неосновани су и наводи жалбе да је првостепени суд погрешно одлучио када је одбио захтев тужилаца за доношење привремене мере. Наиме, правилно је првостепени суд оценио да нису испуњени законом предвиђени услови за одређивање привремене мере, при чему је имао у виду да су обе стране биле сагласне са моделом виђања које је предложио Градски центар за социјални рад Звездара и да мајка подржава виђање мал. детета и оца, те и отац изражава жељу да виђа сина, као и да тужени редовно доприноси издржавању мал. детета по претходној одлуци суда.

Правилно је првостепени суд, применом одредбе члана 207 Породичног закона, одлучио да свака странка сноси своје трошкове поступка, а жалбеним наводима се правилност одлуке не доводи у сумњу.

Из изнетих разлога, одлучено је као у ставу првом и другом изреке ове пресуде, применом одредбе члана 390 ЗПП.

Имајући у виду да је у ставу другом изреке првостепене пресуде усвојен тужбени захтев, тужиоци немају правни интерес за изјављивање жалбе у наведеном делу, у смислу члана 378. став 3. ЗПП, па је применом члана 401. тачка 1. ЗПП одлучено као у ставу трећем изреке.

При доношењу одлуке о жалби тужилаца овај суд имао у виду да у

конкретном случају у погледу подношења тужбе за измену одлуке о издржавању малолетног детета, те предлагања привремене мере у делу који се односи на допринос издржавању, не постоји пасивна легитимација тужиље јер она као мајка није поверилац издржавања, већ малолетно дете (мајка је законски заступник мал. детета), а имајући у виду члан 278 став 2 Породичног закона, али налази да наведено у конкретном случају није од утицаја на одлуку овог суда о изјављеној жалби тужилаца у наведеном делу.

Тужиоцима који нису успели у жалбеном поступку нису досуђени трошкови тог поступка и применом члана 165 ЗПП одлучено је као у ставу четвртом изреке.

**Председник већа-судија
Меланија Сантовац, ср.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић